

Як продати будинок з привидами

КУПИТИ

Про книгу

Коли Луїза дізнається, що її батьки загинули, вона з жахом чекає на повернення додому. Жінка не хоче залишати маленьку донечку з колишнім і летіти за сотні миль. Не хоче мати справу з родинним спадком — будинком, у якому вона виросла, сповненим моторошних ляльок-маріонеток. Проте найбільше вона не хоче спілкуватися зі своїм молодшим братом Марком, який ніколи не полишав рідного міста, змінює одну роботу за іншою й тихо ненавидить сестру за її успішніше життя. На жаль, без його допомоги не обійтися: щоб підготувати дім до продажу, потрібно дещо більше, ніж просто позбутися мотлоху й оновити фарбу на стінах. До того ж деякі будинки зовсім не хочуть продаватися, а в батьківського дому, у якому повно скелетів у шафі, здається, свої плани на них обох...

Розділ 1

Луїза подумала, що ситуація може обернутися на гірше, а тому повідомила батькам про свою вагітність телефоном з відстані трьох тисяч миль, не полишаючи Сан-Франциско. Не те щоб вона мала бодай найменший сумнів стосовно свого рішення. Коли з'явилися ті дві примарно-рожеві паралельні лінії, уся її паніка розвіялася і в голові пролунав чіткий, упевнений голос.

Тепер я — мати.

Утім, навіть у двадцять першому столітті було важко передбачити, як батьки з Півдня зреагують на те, що їхня незаміжня тридцятичотирирічна донька вагітна. Луїза цілий день репетирувала різні сценарії, щоб полегшити їм сприйняття цієї новини, однак тієї миті, коли її мати відповіла на дзвінок, а тато зняв слухавку на кухні, у неї потьмарилося в голові й вона просто бовкнула:

— Я вагітна.

Луїза приготувалася до шквалу запитань.

Ти впевнена? Ієн знає? Ти збираєшся народжувати? Не думала переїхати назад до Чарлстона? Ти впевнена, що це найкраще рішення? Ти хоч розумієш, як тяжко самій? Як ти впораєшся?

За час тривалої мовчанки вона вже встигла підготувати відповіді. Так, ще ні, звісно, боронь Боже, ні, але це нічого не змінить, я впораюсь.

Луїза почула, як у слухавці хтось немов захлинувся водою, і зрозуміла, що її мама розплакалась.

— О, Луїзо, — мовила глибоким голосом мама, і вона приготувалася до найгіршого. — Я така рада. Ти будеш тією матір'ю, якою не змогла стати я.

Тато запитав лише одне: її точну адресу.

— Не хочу плутанини з таксистом, як прилетимо.

— Тату, вам не обов'язково летіти просто зараз.

— Звісно ж, обов'язково, — відказав він. — Ти ж наша Луїза.

Поки вона чекала на тротуарі, її серце вискакувало з грудей щоразу, як з-за рогу показувався автомобіль, аж доки перед будинком не зупинився

темно-синій «ніссан», і тато допоміг мамі вибратися із заднього сидіння. Луїза не змогла дочекатись — вона кинулась у мамині обійми, немов знову стала малою дитиною. Вони повезли Луїзу купувати колиску та візок, сказали навіть не думати про службу прання тканинних підгузків, взялися обговорювати методи годування, щеплення і мільйон майбутніх рішень, придбали аспіратори, підгузки, повзунки, ковдрочки, пелюшки, серветки, крем проти висипів, нічнічки, і Луїза подумала б, що вони набрали забагато, якби мати не сказала:

— Та ти майже нічого не купила.

Вона навіть не могла звинувачувати їх у тому, як вони поставилися до її історії з Іеном. Одружені ви чи ні, а ми мусимо познайомитися з його батьками, — сказала їй мама. — Адже ми всі будемо бабусями і дідусями.

— Я ще не казала йому, — відповіла Луїза. — Я лише на одинадцятому тижні.

— Що ж, менш вагітною ти вже не станеш, — зауважила мама.

— Шлюб дає відчутні фінансові переваги, — додав тато. — Ти точно не хочеш передумати?

Передумати Луїза не хотіла.

Ієн міг бути кумедним, він був розумний і заробляв непристойно багато, розшукуючи рідкісний вініл для заможних мешканців Затоки, які тужили за дитинством. Він зібрав повну колекцію оригінальних платівок «Бітлз» для четвертого за величиною акціонера фейсбука і знайшов бутлег концерту «Ірейтфул Дед», на якому один із членів ради директорів твітера освідчився першій дружині. Суми, які вони платили йому за це, не вкладалися Луїзі в голову.

З іншого боку, її пропозицію щодо перерви у стосунках він сприйняв за сигнал стати на коліно в атріумі Музею сучасного мистецтва Сан-Франциско й освідчитися їй. Його так засмутила її відмова, що врешті-решт вона переспала з ним суто з жалю, що й призвело до теперішньої ситуації.

Ієн освідчився їй у вінтажній футболці «Ін Утеро» з принтом альбому «Нірвани» і діркою в комірці, яка коштувала йому чотири сотні доларів. Він щороку витрачав тисячі на кросівки, які наполегливо називав «шкарами».

Він не вилазив із телефону, коли вона розповідала йому про свій день, сміявся з неї, коли вона плутала «Роллінг Стоунз» і «Ху», та запитував: «Ти впевнена?» — щоразу, як вона замовляла десерт.

— Тату, Ієн не готовий бути батьком, — сказала Луїза.

— А хто готовий? — відповіла їй мама.

Однак Луїза знала, що Ієн справді був не готовий.

Кожен візит батьків триває на три дні довше, ніж треба, тож наприкінці тижня Луїза вже рахувала години до тієї миті, коли зможе знову побути вдома наодинці. За день до відльоту батьків вона зачинилася у спальні й «писала електронні листи», поки її мама знімала сережки, щоб подрімати, а тато пішов по «Файненшл Таймз». Якщо вони не чіпатимуть її до обіду, відтак прогуляються парком Президію, а потім повечеряють, усе буде добре, думала Луїза.

Натомість Лузине тіло мало інші плани. Її мучив голод. Вона мусила з'їсти варені яйця, і то негайно. Потрібно було підвестись і йти на кухню. Тож вона тихцем вийшла у вітальню в самих шкарпетках, намагаючись не розбудити маму, оскільки не мала сил на ще одну розмову про те, чому не хоче відпускати волосся, повертатися до Чарлстона або знову братися за живопис.

— Я люблю тебе, — проказала мама, не розтуляючи повік.

Луїза завмерла.

— Знаю, — за мить відповіла вона.

— Ні, — мовила мама. — Не знаєш.

Луїза чекала, що мама додасть щось іще, однак її дихання стало глибшим, вирівнялося і перейшло у хропіння.

Луїза рушила на кухню. Її непокоїло: вона щойно підслухала розмову вві сні чи мама дійсно мала на увазі те, що сказала? Можливо, вона мала на увазі, що Луїза не розуміла, як сильно вона любить її? Чи не зрозуміє, що вона любить її, допоки в неї не з'явиться власна донька?

Вона міркувала над цим, поки їла варене яйце. Що, як мама говорила про Сан-Франциско? Невже вона думала, що її донька оселилася в такій далечині, щоб дистанціюватися від неї? Луїза переїхала сюди на навчання, а відтак лишилася працювати, бо коли всі твої друзі розповідають, яка в тебе

класна мама, і навіть твої колишні питають про неї під час ваших випадкових зустрічей, тобі необхідна певна дистанція, щоб жити власним життям. Тож іноді навіть трьох тисяч миль їй видавалося замало. Їй було цікаво, чи мама знала про це.

До того ж там жив її брат. Під час цього візиту про Марка згадували лише двічі, але Луїза розуміла, що маму пригнічує відсутність між ними «природних» стосунків. Однак, чесно кажучи, вона не хотіла мати з братом жодних стосунків, природних чи ні. У Сан-Франциско вона могла прикидатися єдиною дитиною.

Луїза розуміла, що вона була типовою старшою сестрою, шаблонною первісткою. Вона читала статті, проглядала переліки і впізнавала в собі кожен згаданий в них рис: надійна, структурована, відповідальна, працьовита. Подекуди це навіть класифікували як розлад — «синдром старшої сестри», — що наптовхувало її на думку про те, як називався розлад Марка. Напевно, невиліковне мудацтво.

Якщо її питали, чому вона не спілкується з братом, Луїза розповідала історію про Різдво 2016 року, коли мама цілісінький день готувала, але Марк наполог на вечері в «П. Ф. Чангз». Сам натомість спізнився, приїхав п'яний, намагався замовити всі страви з меню і зрештою вирубився просто за столом.

— Чому ти дозволила йому так поводитись? — спитала тоді Луїза.

— Спробуй виявити до брата більше розуміння, — відповіла мама.

Луїза розуміла свого брата предостатньо. Вона вигравала нагороди. Натомість Марк ледь закінчив школу. Вона здобула магістерський ступінь з дизайну. Натомість Марк кинув університет на першому курсі. Вона створювала продукти, якими люди користувалися щодня, включно з частиною користувацького інтерфейсу найновішої ітерації айфона. Натомість братова місія полягала в тому, щоб його звільнили з усіх барів Чарлстона. Він мешкав усього за двадцять хвилин від будинку батьків, але й пальцем не кивнув, щоб допомогти їм.

Байдуже, що він робив, батьки не припиняли хвалити його. Марк винаймав нове житло, а вони поводитися так, наче він зруйнував Берлінський мур. Марк купив вантажівку за п'ятсот доларів і полагодив її,

а вони говорили про це так, ніби він висадився на Місяць. Натомість коли Луїза отримала нагороду «За студентські заслуги» від Американського товариства промислових дизайнерів і подарувала її на знак подяки батькам, вони заховали відзнаку в комірчині.

— Твій брат образиться, якщо ми виставлятимемо напоказ щось від тебе і нічого від нього, — сказала мама.

Луїза знала, що її розбрат із Марком був вічним більмом на оці, невидимим привидом за столом, примарною напругою під час кожного спілкування з батьками, зокрема з мамою, яка ненавиділа те, що називала «прикрощами». Її мама завжди поводитися «піднесено». Вона постійно була «активною». І хоча Луїза не бачила нічого поганого в тому, щоб радіти життю, силована радість матері здавалася їй хворобливою. Мати уникала розмов на болісні теми. Вона керувала християнською ляльковою службою і поводитися так, наче повсякчас перебувала на сцені. Коли мама втрачала над собою контроль, що траплялося вкрай рідко, вона кричала: «Ти соромиш мене!». Так, ніби відчуття сорому — це було найгірше, що могло статися з людиною.

Можливо, саме тому Луїза була така впевнена у своєму рішенні народити дитину. Коли вона стане матір'ю, вони з мамою зможуть ділитися чимось, що стосуватиметься лише їх двох. Це зближить їх. Вона підозрювала, що завдяки всім тим рисам, які дратували її в матері, та стане пречудовою бабусею.

Прибираючи яєчну шкаралупу зі столу, Луїза думала про те, що спільне материнство прокладе між ними мости, і ті стіни, які вона звела для власного захисту, поступово зруйнуються. Це не станеться за одну ніч, але нічого страшного. У них ціле життя попереду, щоб пристосуватися до нових ролей: донька стане матір'ю, а мати — бабусею. Багато-багато років.

Утім, виявилося — лише п'ять.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ